

HARLEQUIN®

 JALOOLINE ROMAAN

*Keelatud ööd
vikondiga*

Julia Jüstiss

Julia Justiss
Forbidden Nights with the Viscount
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2016 by Janet Justiss
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M11320316
ISBN 978-9949-82-016-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Autori märkus

*M*uutus: see on vajalik elu edenemiseks, ent enamik meist on sellele vastu või kardavad seda. Kuidas me teame, millised põhiasjad peaksid jääma samaks ja millest me peaksime loobuma, et millelegi paremale ruumi teha? 1832. aasta reformiseadus on mind alati just sel põhjusel köitnud; au ja südametunnistusega meestel olid radikaalselt erinevad vaated selle kohta, millised muutused peaksid aset leidma.

Giles Hadley, krahvi võõrandunud poja jaoks on aristokraatia – kaasa arvatud isa, kes hülgas tema ja ta ema – võimu piiramine väga isikliku tähendusega. Vastaspoleel kasvas leedi Margaret Roberts, konservatiivse markii tütar, üles armastusega maa vastu ja sügava vastutustundega seal elavate inimeste suhtes.

Maggie ja Giles pole pea milleski ühel nõul – välja arvatud soovis anda täielik voli kirele, mis nende vahel leegitseb. Ei lehestunud Maggiel, kes kaotas oma tõelise armastuse ja keeldub uuesti südant ohtu panemast, ega kibestunud Gilesil, kes on kohutavalt valesti läinud abielu tulemus, ole mingit muud huvi kui vastastikku nauditava aja veetmine.

Aga kirg – ja armastus – ei järgi reegleid ega eelistusi. Kui salapärane ründaja Maggie ohtu seab, lõpetades enneaegselt

nende armusuhte, peavad nii konservatiivne daam kui liberaalne lord otsustama, kas nad riskivad oma vaadete radikaalse muutmisega, et võita armastus kogu eluks.

Ma loodan, et te naudite nende teekonda.

RWA Beau Monde grupile, kelle ajalooliste teadmiste ja
lahkusega neid jagada poleks ma saanud seda raamatut
kirjutada.

Proloog

London – aprilli lõpp, 1831

„Nii et sinu poolvend siis abiellub.“

Giles Hadley, näiliselt vikont Lyndlington ja Danfordi parlamendiliige, tõstis sõbra kommentaari peale pilgu aruannetelt, mida ta parlamendihoone lähedal asuva väikese Quilli ja Gaveli kõrtsi eratoas uuris. „George?“ küsis Giles, kes polnud kindel, et ta õigesti kuulis.

David Tanner Smith, parlamendiliige Hazelwickist, naeratas Gilesile kannatlikult. „Jah, George. Kas sul on veel mõni poolvend?“

Giles surus maha oma esimese terava vastuse – et teda ei huvita kellega või kas tema närvesööv poolvend abiellus – ja ütles hoopis: „Mis paneb sind arvama, et George laseb end rõngastada?“

„See on nii kirjas Morning Postis. „Leedi M., markii W. tütar,“ luges David, „on viimasel ajal liikunud sageli T. krahvi noorima poja, auväärse G.H. seltskonnas. Leedi on jõukas ja laitmatute sidemetega, härrasmees püüdleb kõrgele ametikohale, isegi kui ta pärijaks ei osutu. Kas see võiks olla taevalik poliitiline paar?“

„Leedi Margaret, markii Witlow' tütar – kui ma ajalehe diskreetsed tühimikud õigesti täidan – on kindlasti selliste

omadustega, et temast võiks saada ideaalne abikaasa igale mehele, kes tooride ringkonnas domineerida tahab,“ tunnistas Giles. „Pole ime, et George on huvitatud.“

„Tõesti. Margaret on aastaid isa kõrval võõrustajaks olnud, sellest ajast kui tema abikaasa, lord Roberts, traagiliselt varsti pärast nende abiellumist kaarikuõnnetuses suri.“

„Viie või kuue aasta eest, kas polnud?“ küsis Giles mälestustes sobrades.

„Jah. Lisaks sellele ei hooli ta vend poliitikast. Mis tähendab seda, et mees, kes leedi Margaretiga abiellub, ei saa endale mitte ainult ulatuslike poliitiliste teadmistega naist, vaid pärib ka kogu markii võimu ja mõju, mis muidu oleksid tema pojale läinud.“

„Kahju, et ta vale parteid toetab,“ ütles Giles. „Mitte, et *mina* abielust huvitatud oleksin, muidugi.“

„Sellest on veelgi rohkem kahju, sest kui kuuldused leedi ilu ja mõistuse kohta tõele vastavad, lähevad need George'iga abielludes isegi valele parteile vaatamata raisku.“

Just sel hetkel löödi uks pauguga lahti ja kaks meest kiirustas sisse. Neist esimene, Christopher Lattimar, parlamendi liige Derbyshire'ist, viipas käega paberikuhjale laual ja hüüdis: „Unusta komiteearuanded, Giles! Istung läheb laiali!“

„Tõesti, Christopher?“ segas David vahele. Ta vaatas teisele saabujale, Benedict Tawnyle – Launtoni – esindajale otsa ja küsis: „Kas see on tõsi, Ben?“

„Kordki räägib Christopher tõtt,“ vastas Ben ja ta kena nägu löi erutusest põlema. „Grey on väsinud sellest, et toorid lõputult viivitavad. Ta jätab selle küsimuse rahva otsustada. Mis tähendab uusi valimisi!“

„See on suurepärase uudis!“ hüüatas Giles. „Pühkige toorid välja ja reformieelnõu läbib kindlasti lugemise! Võrdne

esindatus igale piirkonnale, hääleõigus igale maaomanikule, lõpp suurmaaomanike domineerimisele – kõik, millest me oleme Oxfordist saadik unistanud!“

„Lõpp mädanevatele väikelinnadele, seda kindlasti,“ ütles David. „Ma kahtlen, et me midagi muud saavutame – veel. Kuigi ma pole kindel, miks muu sulle kui tulevasele krahvile oluline on, Giles. Tegelikult teile kõigile. Mina olen siin ainus, kes ei kuulu „suurmaaomanike“ hulka.“

„Sa oled farmeri poeg – mistõttu sa oled oma tegevusalalt „maaomanik“,“ ütles Christopher muiates.

„See on minu isa tegevusala, mitte minu,“ vastas David. „Ma ei suuda peediseemet kaalika omastki eristada.“

„Kas me viime reformid läbi korraga või etappide kaupa, praegune päev on siiski pöördepunktiks – see nõuab aga toosti!“ ütles Ben. Ta astus ukse juurde ja hõikas: „Härra Ransen, kõigile õlut, palun.“

„Kas sa tõesti uskusid, kui me selles Oxfordi väikeses rāpases trahteris istusime ja tulevikku planeerisime, et me kunagi seda päeva näeme?“ küsis David ja raputas imestades pead. „Meie vaated olid siis kõike muud kui populaarsed.“

„Nagu ka meie, kui kõrtsitüdrukud välja arvata. Mil-line kokkusobimatu seltskond!“ naeris Christopher. „Mina, pealtnäha paruni poeg, kuid tegelikult ühe ema armukese järeltulija, nagu sellele alatule alati ära märkida meeldis. Giles, pealtnäha krahviseisuse pärija, ent isast võõrdunud ja eelistatud poolvend väsimatult kannul ning praktiliselt hingeldav innukusest, et tema kingadesse astuda.“

„Ja kes tegi meie kursusekaaslastele selgeks, et juhul kui ta peaks krahviseisusesse jõudma, ei andesta ta neile, kes minuga sõbrustasid, ega unusta ta neid,“ lisas Giles, surudes alla kibedust, mis alati pinna all pulbitses...